

Bodočnost je, sicer bi nas ne bilo,
ker ona k nam pošilja tisto moč,
ki v nas plodi ustvarjajočo siló.

Bodimo kakor jezdec vihrajoč,
ki je dopolnil dano naročilo,
ko dom pokliče, zanj umirajoč!

Konec!

„Sokoli moji,“ vojvoda veli,
„na vse strani se zdaj mi razletite,
za domovine slavo se borite!
Pir bodi vojna ti, junaška kri!“ —

Po zraku žvižga mečev že zamah,
razpleta vihra iskrim vrancem grive,
odletel vratom pekla je zapah,
kri brizga in poji steptane njive!

In vojvoda v daljave nem strmi . . .
Sokolov ni, ah, ni več v rodnem gnezdi!
Nebo zasveti se in spet stemni:
ugasnila je luč poslednji zvezdi . . .

T. Ravljan:

Jesensko jutro.

Tajno pošumevajo platane,
v polsnu se mrtvaški kostanj zgane,
tih gaj molči . . .

Svitla rosa pada na poljane,
kakor da po velem licu kane
solza iz oči . . .

